

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.240/2024/21. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. december 6. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés bűntette miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. május 29. napján kihirdetett 23.B.322/2023/59. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott szabadságvesztését 6 (hat) évre mérsékli.

Egyebekben az ítéletet helybenhagyja azzal, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába az általa előzetes fogvatartásban töltött időt számítja be, egyúttal abba a vádlott által 2024. május 30. napjától a mai napig, 2024. december 6. napjáig letartóztatásban töltött időt is beszámítja.

A vádlott tényleges tartózkodási helye a BV Intézet Intézet.

Köteles a vádlott a másodfokú eljárásban felmerült további 18.000 (tizennyolcezer) forint bűnügyi költség megfizetésére.

Ha a kiadni rendelt dolgok átvételére jogosult sértett1 sértett a dolgok átvételére vonatkozó felhívás közlésétől számított három hónapon belül nem veszi azokat át, akkor a dolgok az állam tulajdonába kerülnek.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. május 29. napján kihirdetett 23.B.322/2023/59. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat], amiért – mint különös visszaesőt – 7 év börtön fokozatú szabadságvesztésre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható, továbbá a beszámításról, a bűnjelekről és a bűnügyi költség vádlott általi viseléséről.

[2] Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, a vele szemben kiszabott büntetés súlyosítása, míg a vádlott és a védője bűncselekmény hiányában történő felmentés érdekében fellebbezést jelentettek be.

[3] Terhelt1 vádlott a fellebbezését írásban két, 2024. augusztus 15-én és 2024. november 17-én kelt beadványában is indokolta. Ezekben a következőkre hivatkozott:

[4] Az alapügyben eljáró ügyész és bíró korlátozta a védekezését, a bíróság a bizonyítási indítványainak nem adott helyet, így nem játszották le a tárgyaláson a rendelkezésre álló kamerafelvételeket sem. Emellett vitatta és hiányosnak nevezte a sértett sérüléseire vonatkozó orvosszakértői megállapításokat és az azokból levont elsőbírői következtetést is, utalva arra, hogy a sértett súlyos sérülése miatti orvosi ellátása és a terhére rótt bántalmazás között olyan hosszú idő telt el, hogy abból következően a sérülés nem az ő cselekménye során keletkezhetett.

[5] Kifogásolta azt is, hogy az orvosi látélet a sértett sérülései közül a bordatörést nem tartalmazta, valamint hangsúlyozta, hogy a szerint a sérülések okozására a sértett testvérenek utcai lakásában került sor. Ismételten indítványozta a rendelkezésre álló kamerafelvételek lejátszását azzal, hogy azokat az orvosszakértő is tekintse meg és nyilatkozzon arra nézve, hogy a cselekményt követő napokon a sértett mozgáskoordinációja megfelelt-e a vád szerint elszenvedett sérüléseinek. Ugyancsak a kamerafelvételekkel összefüggésben hangsúlyozta, hogy azokból annak ténye is megállapítható, hogy a cselekmény másnapján, majd az azt követő napon a sértett önszántából ment oda hozzá az térle és le is ült mellé, majd együtt iszogattak és közben a sértett olyan mozdulatokat tett, amelyek nem utaltak arra, hogy sérülése lenne, mint ahogy az a tény, hogy aznap kabátot is vásárolt magának, szintén ezzel ellentétes következtetésre ad okot. Hivatkozott arra is, hogy a sértett félt a korábbi élettársától, így a utcai lakásnál készült kamerafelvétel megtekintését abból a szempontból is szükségesnek tartotta, hogy azokból megállapítható-e a sértett állapotán kívül az is, hogy kinek a társaságában volt, amikor előle elbújva kiment a lakásból. Indítványozta még, hogy a másodfokú bíróság vizsgálja felül az elsőfokon közte és a sértett között folytatott szembesítés törvényességét, mert meglátása szerint az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a sértett állításainak ellentmondásosságával és a kérdésfeltevéssel befolyásolta a sértettet. Kitért arra is, hogy bár a sértett azt vallotta, félt tőle, a kamerafelvételekkel is igazolható magatartása nem ezt támasztja alá. Felvetette még, hogy a cselekmény helyszínén rögzített vércseppekkel kapcsolatos nyomozati cselekményeket hiányosnak tartja, mert nem folyt bizonyítás arra nézve, hogy a kérdéses cseppek nem borcseppek-e.

[6] Védője a fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette azon álláspontját, mely szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal a vádlott javára írható enyhítő körülményeket és ítéletét a Be. 271. § (1) és (2) bekezdésében foglalt szükségesség és arányosság követelményének szem előtt tartása nélkül hozta meg.

[7] A Fővárosi Főügyészség a fellebbezése indokolását tartalmazó Bf.5853/2022/57. számú átiratában arra hivatkozott, hogy a súlyosító körülmények nagy számára és nyomatékára figyelemmel a kiszabott büntetés eltúlzottan enyhe és álláspontja szerint a vádiratban írt – 9 év szabadágvesztésre és 9 év közügyektől eltiltásra irányuló – mértékes indítványtól lefelé történő eltérés a bíróság részéről nem volt indokolt. Súlyosító körülményként – a vádlott többszörösen büntetett előélete, korábbi erőszakos többszörös visszaesőkénti elítélése, önhibájából eredő ittas állapota és az erőszakos bűncselekmények elszaporodottsága mellett – utalt arra, hogy a vádlott a cselekményét több büntetőeljárás hatálya alatt, nő sérelmére valósította meg, és azzal maradandó fogyatékoságot is okozott.

[8] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2024. július 11-én kelt BF.681/2023/11. számú átiratában a vádlott és a véső fellebbezését nem tartotta alaposnak, míg a bejelentett ügyészi fellebbezést az alábbiak szerinti módosítással a vádlott terhére az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlansága miatt és a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának a felemelése érdekében tartotta fenn.

[9] Kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet felülbírálata a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körű, az előterjesztett fellebbezések a Be. 599. § (2) bekezdés szerinti nyilvános ülésen bírálhatók el, melyen az ügyészség nem kíván részt venni.

[10] Álláspontja szerint a törvényszék az eljárását a perrendi szabályokat betartva folytatta le, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést nem vétett. A tárgyalás során a bizonyítás törvényességére vonatkozó eljárásjogi szabályokat maradéktalanul betartotta, az eljárás résztvevői törvényes jogaikat gyakorolhatták és az érintettek figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően megtörtént.

[11] Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns, lehetséges és rendelkezésre álló bizonyítékokat teljeskörűen beszerezte és megvizsgálta, így ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett.

[12] Kitért arra, hogy a törvényszék a beszerzett bizonyítékokat ítélete indokolásában bemutatta, azokat egyenként és egymással összevetve értékelte, azonban az általa rögzített tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjára figyelemmel részben megalapozatlan, a bíróság tényből további tényre helytelen következtetést vont le, amikor ítélete indokolásában az 5. oldalon a tényállási rész első mondatában helytelenül rögzítette, hogy a vádlott és sértett1 sértett élettársak voltak.

[13] E körben utalt arra, hogy élettársi kapcsolat áll fenn két olyan, házasságkötés nélkül, közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben együtt élő személy között, akik közül egyiknek sem áll fenn mással házassági életközössége, vagy élettársi kapcsolata és akik nem állnak egymással rokonságban vagy testvéri kapcsolatban. E feltételek közül a vádlott és a sértett vonatkozásában csak annyi rögzíthető, hogy mással sem álltak a bűncselekmény elkövetésének az időpontjában házastársi, vagy élettársi viszonyban, illetve egymásnak sem egyenesági, sem oldalági rokonai.

[14] Hangsúlyozta, hogy a nyomozás során a sértett az első kihallgatásakor valóban tett egy minden alapot nélkülöző kijelentést, hogy a vádlott az élettársa, de az eljárás későbbi szakaszában és a bíróság előtt is kifejezetten úgy nyilatkozott, hogy nem volt az, közöttük ilyen életközösség nem állt fenn. A vádlott pedig az eljárás folyamán mindvégig következetesen állította, hogy ő nem tekintette az élettársának a sértettet, közöttük ezt az életközösséget megalapozó kapcsolat nem volt, nem éltek közös háztartásban, mindössze a hajléktalan életmódot folytató vádlott alkalmanként a sértett által birtokolt ingatlanban tartózkodott, ott töltötte az éjszakát, közöttük érzelmi, szerelmi kötődés, gazdasági közösség sem alakult ki.

[15] Rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság ezzel szemben a sértett első vallomásában tett nyilatkozatában, valamint a sértett testvére, tanúl bíróság előtt tett tanúvallomásában foglaltak alapján tévesen vont le azt a következtetést, hogy a vádlott és a sértett élettársak voltak. tanúl a vádlottal összesen kétszer találkozott, a sértettel való kapcsolatáról csak sértettlétől tudott, de azt is elmondta, hogy nem járt ott, ahol a vádlott és a sértett laktak. Azt tudta, hogy pár hónapig voltak együtt, viszont arról nem volt információja a tanúnak, hogy Terheltlnek volt-e jövedelme, illetve, hogy „összerakták-e” a pénzüket.

[16] Mivel egyéb adat nem merült fel az eljárás során a vádlott és a sértett közötti élettársi kapcsolat fennálltára, a törvényszék annak ellenére rögzítette ezt a tényállásban, hogy az élettársi közösség törvényes ismérvei a rendelkezésre álló adatok alapján nem voltak fellelhetőek.

[17] Hangsúlyozta, hogy a törvényszék egyebekben az indokolási kötelezettségének maradéktalanul tett eleget, helytálló magyarázatát adta annak, hogy a vádlottnak az eljárás során többször változtatott védekezésével szemben a tényállás cselekményt érintő részét miért alapította a sértett és a közvetett tanúk vallomásaira, az igazságügyi orvosszakértői véleményre és az általa ismertetett okiratokra.

[18] Hangsúlyozta azt is, hogy az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlansága a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján kiküszöbölhető, melynek eredményeként az elsőfokú ítélet 5. oldal III. tényállás megnevezésű rész első mondatából az élettárs szót mellőzni kell.

[19] Kifejtette azon álláspontját, mely szerint a Fővárosi Törvényszék az általa rögzített tényállás alapján okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére, és a vádlott cselekményét a törvénynek megfelelően minősítette, és a vádlott különös visszaesői minősítése a Btk. 459. § (1) bekezdés 31. a) pontjára alapítottan törvényes.

[20] Az ügyészi fellebbezéssel egyezően kitért arra, hogy a büntetéskiszabás keretében a Fővárosi Törvényszék a vádlott javára és terhére jelentkező bűnösségi körülményeket vizsgálta, majd a vádlottat törvényesen sújtotta börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztéssel, de tévedett a kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamának a meghatározásakor, amikor a Btk. 80. § (2) bekezdés szerinti a büntetés kiszabásakor irányadó középértékkel egyező tartamú szabadságvesztést szabott ki. Tekintettel ugyanis arra, hogy a vádlott a jelentős tárgyi súlyú bűncselekményt különös visszaesőként, ellene folytatott büntetőeljárás hatálya alatt korábbi szabadságvesztés büntetéséből történt szabadulását követően, rövid időn belül követte el amellett, hogy már többszörösen volt büntetve és jelenleg is több büntetőeljárás van vele szemben folyamatban, személye kiemelkedően veszélyes a társadalomra, ezért a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok elérése érdekében a kiszabott szabadságvesztés büntetés valamint a mellékbüntetésként törvényesen alkalmazott közügyektől eltiltás tartamának a felemelése szükséges és indokolt.

[21] Kiemelte, hogy miután a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárás alapja az volt, hogy a törvényszék téves megállapítása szerint a vádlott a a terhére rótt bűncselekményt hozzátartozója, az élettársa sérelmére követte el, és így a törvény kötelező rendelkezése [Btk. 38. § (5) bekezdés b) pontja] folytán nem volt feltételes szabadságra bocsátható. Tekintettel azonban arra, hogy a vádlott és a sértett között a bűncselekmény elkövetésének időpontjában sem állt fenn élettársi közösség, az elsőfokú ítélet ezirányú megváltoztatása szükséges.

[22] Az elsőfokú ítéletnek az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező – a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának a meghatározása, a bűnjelekről és a bűnügyi költségről szóló – rendelkezéseit törvényesnek tartotta.

[23] Összességében indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 23.B.322/2023/59. számú ítéletét – annak részbeni megalapozatlanságának a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerinti kiküszöbölését követően – a Be. 606. § (2) bekezdése alapján változtassa meg és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát emelje fel, és rendelkezzen arról, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható, míg egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[24] A másodfokú bíróság a vádlott – voltaképpen ismételtén előterjesztett – bizonyítási indítványait (az térli kamerafelvételek lejátszása, az orvosszakértői vélemény annak ismeretében történi kiegészítettése, a utcali lakásnál készült tárfigyelő kamerafelvétel megtekintése) elutasította, figyelemmel arra, hogy ezzel összefüggő bizonyítás lefolytatása (és e célból tárgyalás tartása) a tényállás megalapozott megállapításához a később kifejtendő okok miatt szükségtelen volt.

[25] Ezért az ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta el.

[26] Ezen a védő az időmúlásra, a vádlott megbánó magatartására és arra figyelemmel, hogy cselekményét részben beismerte, a büntetés enyhítését indítványozta

[27] A vádlott a felszólalásában az elsőfokú eljárásban módosított vallomásaiban, továbbá a másodfokú eljárásban előterjesztett beadványaiban írtakat ismételte meg, fenntartva, hogy a cselekmény nem a sértetti előadás szerint történt, és bár bántalmazta a sértettet, sérülései nem az ő magatartása okán következtek be.

[28] A vádlott az utolsó szó jogán a fentiekén túl más nyilatkozatot nem tett.

[29] A bejelentett ellentétes irányú fellebbezések közül a védelmi fellebbezés enyhítést eredményezően alapos.

[30] Az ítéltábla megállapította, hogy az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű.

[31] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította azt is, hogy a törvényszék az eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút [Be. 608. § (1) bekezdés a) - f) pontja], sem olyan relatív eljárási szabálysértést [Be. 609. § (1) és (2) bekezdése], amely az ítélet érdemi felülbírálatát kizárná és a Be. 567. § (1) és (2) bekezdése szerinti okból az eljárás megszüntetésének sincs helye.

[32] A vádlottnak az elsőfokú tárgyaláson bejelentett elfogultságon alapuló kizárási indítványait mind az ügyészség, mind a bíróság elutasította az arra irányuló eljárás keretében, határozataikat részletesen megindokolva. Az eljárás iratai, elsősorban az előkészítő ülés és a tárgyalások jegyzőkönyve alapján ezekkel egybehangzó megállapítás tehető a másodfokú bíróság részéről is. A jegyzőkönyvek rendkívüli részletességgel, gyakorlatilag szószerinti leírásban rögzítik a tárgyalásokon (előkészítő ülésen) történeteket, olyannyira, hogy a legutolsó tárgyalási jegyzőkönyvben rendhagyó módon még a teljes megindokolt ítélet is szerepel, beleértve annak rendelkező részét is. E jegyzőkönyvek alapján megállapítható, hogy az eljárás bírójáról elfogultságra utaló megnyilvánulás, a sértettet befolyásoló kérdésfeltevés nem volt tettenérhető. Az pedig, hogy a kihallgatott személyek egymás felé is megnyilvánuló magatartásához, viselkedéséhez igazítja a tárgyalásvezetést, az elfogultság körébe nem vonható, mint ahogy az sem, hogy a Be. 18. § (1) bekezdése szerinti eljárási jogosultságáról a vádlott részére a törvénynek megfelelően tájékoztatást adott. E szerint ugyanis az a bíró, aki a személyére vonatkozó kizárási okot nem maga jelentette be, illetve a más által bejelentett kizáráshoz nem járult hozzá, az ügyben továbbra is eljárhat és ügyszöntő határozatot hozhat.

[33] Az ítélet indokolása a Be. 561. § (3) bekezdés a) pontja alapján tartalmazza a vádra történő utalást, az elsőfokú bíróság által feltárt személyi körülményeket és a vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatok közül azokat, amelyek a határozat meghozatalakor jelentőséggel bírtak.

[34] Ez utóbbiak ugyanakkor némi pontosításra szorulnak a bűnügyi nyilvántartás adatai alapján.

[35] Ennek megfelelően az ítéltábla azokat akként helyesbíti, hogy a vádlottat:

- a Wiener Neustadti (helyesen) Tartományi Bíróság lopás vétségének kísérlete és 2 rb. testi sértés büntetnének kísérlete miatt ítélte el, majd a külföldi ítélet érvényét a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla a végzésével ismerte el, az elsőfokú ítéletben írt ítélet helyett, továbbá

- a Berettyóújfalui Járásbíróság az 1.B.145/2015/40. számú ítéletével fegyház fokozatú szabadságvesztés büntetésre ítélte.

[36] A személyi körülményei köréből a törvényszék által is mindössze „szakértői meglátás”-ként meghatározott utolsó mondatot mellőzi.

[37] A másodfokú bíróság egyetértett a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészséggel abban, hogy az elsőfokú ítélet – a Be. 592. § (2) bekezdés d) pontjában írt okokból – részben megalapozatlan, az elsőfokú bíróság tényállása az élettársi kapcsolat fennállta kapcsán téves ténybeli következtetést tartalmaz, e mellett kismértékben hiányos [Be. 592. § (2) bekezdés a) pont], ezért az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást – a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján – a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és helyes ténybeli következtetés alapján helyesbíti a következők szerint:

[38] A tényállás 2. bekezdésének 2. mondatát azzal egészíti ki, hogy: „A vádlott a szóváltás során az épület egyik helyiségében elhelyezett, fekvőhelyként használt kanapén ülő, nála lényegesen gyengébb testfelépítésű, megközelítőleg 150 centiméter magas és 42 kilogramm tömegű sértetthez lépett...”.

[39] Ezen túlmenően a tényállás utolsó mondatában a „maradandó sérülést” helyébe „maradandó fogyatékoságot” kifejezést illeszti.

[40] A tényállás a fenti helyesbítésekkel már mindenben megalapozott, a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági hibáktól mentes, így a Be. 591. § (1) bekezdés 1. fordulata alapján irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

[41] A törvényszék az ügy megítélése szempontjából lényeges valamennyi bizonyítékot megvizsgálta, és azokat a Be. 167. §-ában foglaltaknak megfelelően okszerűen, a logika törvényei szerint értékelte. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésével indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Az indokolás logikai hibáktól mentes, az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységével, s az annak során tett megállapításaival az ítéltábla egyetértett.

[42] A törvényszék a vádlott tagadásával szemben a sértett – objektív bizonyítékokkal, az orvosi dokumentációval és az aggálytalan igazságügyi orvosszakértői véleménnyel is alátámasztott – vallomása és a – kétségkívül közvetett – tanúk vallomása alapján mérlegeléssel állapította meg tényállását. Ennek során vizsgálta, hogy a sértett sérülései mikor, milyen módon és hol keletkeztek. Részletesen foglalkozott azzal, hogy a sértett vádlott által is elismert szemkörnyéki sérülését az orvosi dokumentáció miért nem tartalmazza, továbbá igen körültekintően, a szakértő tárgyaláson történt meghallgatásával feltárta azt is, hogy a sértett sérülései milyen típusú bántalmazás (tenyérfonákkal vagy ököllel kivitelezett ütés, avagy rúgás) következtében alakulhattak-e ki. E tényt érintően helyesen döntött amikor a sértett vallomásait a szakértő által előadottakkal összevetve a sérülések keletkezési mechanizmusát illetően a sértett vallomásából azon részt fogadta el, amelyet a szakvélemény is alátámasztott.

[43] Ugyanígy felderítette azt, hogy a 2022. november 13-án orvosi ellátásban részesült sértett a lépsérülését szerezhette-e a 2022. november 9-én az esti órákban elszenvedett bántalmazása során, és annak következtében a köztes napokon képes lehetett-e nagyobb távolságok megtételére, szabad mozgásra.

[44] Ez utóbbi kérdések tekintetében az orvosszakértő egyértelműen igenlő választ adott, amihez aggály nem fért. Ezt összevetve azzal, hogy a vádlott – eljárás későbbi szakában megváltoztatott vallomásában megjelenő – pusztá feltételezésén kívül más bizonyíték arra nézve nem merült fel, hogy a sértettet más is bántalmazta volna, továbbá azzal, hogy a tanúk is azt vallották, hogy nekik a sértett arról számolt be, hogy bántalmazója a vádlott volt, és azzal, hogy maga a vádlott is elismerte, hogy a sértett már közvetlenül azután is fájalta az oldalát, hogy ő megütötte, továbbá azzal, hogy tanúl tanú aggálytalan és a szakértő által elmondottakkal is egybevágó vallomása szerint a sértett állapota fokozatosan romlott, kétséget kizáró módon megállapítható volt, hogy a sértett sérülései a tényállásban írtak szerint a vádlott által keletkeztek.

[45] Okkal vetette el a törvényszék a vádlott azirányú védekezését is, mely szerint az első gyanúsítotti kihallgatásakor „nem volt tiszta állapotban”. Ezzel kapcsolatban nem hagyható figyelmen kívül, hogy a vádlott saját vallomása szerint is a 2022. november 14-én délelőtt 10:00 órakor történt elfogása előtti este italozott (és szedett gyógyszert) utoljára, majd barátjával együtt lefeküdt aludni, kihallgatása pedig 14-én 17 óra 03 perckor kezdődött, amely idő alatt az előző esti tudatmódosító szerek miatti bódultságnak vallomást befolyásoló szerepe

már nem lehetett. E mellett – ha azt tagadta is utóbb, hogy a sértett tényállás szerinti sérülését ő okozta – sértettl 2022. november 9-i bántalmazását mindvégig elismerte. A vallomástételt csak szelektív módon befolyásoló hatás a vádlotti védekezéssel szintén szembenáll. Ennél is fontosabb azonban, amelynek az elsőfokú bíróság is helyesen tulajdonított kiemelt jelentőséget, hogy a beismerő nyilatkozatot a későbbi, őrizetének ideje alatt fogatosított nyomozási bíró előtti ülésen védője jelenlétében megtett nyilatkozatában lényegében fenntartotta, sőt, a védője éppen erre a beismerésre és megbánásra alapítottan indítványozta a letartóztatás elrendelése iránti ügyészi indítvány elutasítását. Ekkor már teljesen egyértelmű, hogy nála sem ittasság, sem más bódító szer hatása nem állhatott fenn.

[46] Magyarázatot adott arra is az elsőfokú bíróság, hogy – szemben a vádlotti védekezéssel – az orvosi dokumentációban feltüntetett utcal miért nem tekinthető a cselekmény sértett által megjelölt elkövetési helyének (ítélet 18. oldal közepe). Kiemelendő ezzel összefüggésben, hogy a vádlott erre vonatkozó megjegyzésén kívül valamennyi rendelkezésre álló bizonyíték ezzel ellentétes, így fel sem merült, hogy a sértett a sérüléseit a testvére lakásán szerezte.

[47] Nem osztotta a másodfokú bíróság az ügyészségnek a sértett és a vádlott elkövetéskori élettársi kapcsolatának hiányával összefüggő érveit.

[48] Az elsőfokú bíróság ezen – eljárási és anyagi jogi oldalról egyaránt nagyon lényeges – tény megítélhetősége érdekében valamennyi releváns bizonyítékot értékelés alá vont, sőt, kifejezetten erre nézve is meghallgatta a sértettel hozzátartozói kapcsolatban álló tanúkat, kiemelten a sértett testvérét, tanú1t. E körben az alábbi releváns bizonyítékok keletkeztek:

[49] – a sértett nyomozás során tett vallomása, melyben elmondta, hogy terheltl a fiának, név5nek a legjobb barátja. Régebb óta ismeri őt, körülbelül egy éve élettársi viszonyban állnak terheltlral a helység1en, az erdőben együtt élnek. (elsőfokú ítélet 14. oldal 3. bekezdés);

– a sértett tárgyalási nyilatkozata, mely szerint nem volt közöttük szerelmi viszony, sem testi kapcsolat, közös háztartásban sem éltek, és nem laktak együtt a helység1en, a vádlott mellette lévő kisházban lakott. (elsőfokú ítélet 14. oldal utolsó bekezdés);

– a sértett testvérét kifejezetten ennek tisztázása érdekében megidézte, tanú1 a tárgyaláson tett nyilatkozata szerint a vádlott „név5nek, a sértett fiának volt jó barátja, így ismerkedtek meg, »aztán valahogy összejöttek, kint laktak az erdőben«. Vele volt a legrövidebb ideig élettársi kapcsolatban” (elsőfokú ítélet 16. oldal utolsó bekezdésében idézve a 48. tárgyalási jegyzőkönyv 3. oldala);

– a sértett unokaöccse, tanú2 nyilatkozata, miszerint „sértettl párját terheltlnak hívják, kétszer látta, egyszer fent a helység1en, csak terheltl volt otthon, aki annyira ittas volt, hogy nem lehetett vele beszélni sem.” (elsőfokú ítélet 18. oldal 3. bekezdés)

– a 2022. november 14-én kelt hivatalos feljegyzés (nyomozati irat 41. oldal) a rendőrség kórházba történő kiszállás során gyűjtött adatokra vonatkozóan. E szerint amikor a járőr a kórházban megjelent, sértett1 már a műtőben volt, így az ott meghallgatott orvos elmondására hagyatkoztak, akinek a feljegyzés szerint a sértett azt nyilatkozta, hogy: „két nappal ezelőtt élettársa bántalmazta”, a bántalmazás helyszínére nézve a feljegyzés pedig azt rögzíti, hogy „a nőt az élettársa a kerület1ben és a férfi azóta is az tér1en tartózkodik” (elsőfokú ítélet 21. oldal 2. bekezdése). Az ítéletben e vonatkozásban írtak annyiban pontosítandók, hogy a feljegyzés még a rendőri jelentés elkészülte előtt, azaz az információ szerzéséhez közelebbi időpontban, a járőrrel folytatott beszélgetés alapján készült a 2022. november 13-án történt kiszállásról, és az utóbb megírt jelentés (nyomozati iratok 35-36. oldal) azt tartalmazza, hogy „2022. 11. 11-én a cím11 ker. otthonukban párja bántalmazta”.

– a vádlott elfogultsági kifogásában írtak: a sértett épp azért nem akart vele találkozni, „mert akkor jutott pénzhez és tartott attól, hogy ezt itálra költik”. (itélet 22. oldal 4. bekezdés).

[50] E bizonyítékok közül egyértelműen mérlegelés alá vonta a sértett vallomásait, és annak módosítását nem fogadta el, mérlegelésének iránya is egyértelműen felfedezhető tanú20 vallomásának értékelésében, amikor a sértett és a vádlott élettársi kapcsolatára vonatkozó tanúvallomást – mely egyébként a sértett első vallomásával állt összhangban – elfogadta. Bár kifejezetten nem erre vonatkozó bizonyítékként, de okvetlenül értékelés alá vette az egyéb bizonyítékokat is, a fentiekben hivatkozottak ugyancsak a sértett első vallomását erősítik abban, hogy a sértett élettársaként tekintett a vádlottra, az ő közös otthonukként kezelték az erőben lévő ingatlant (a sértett első, tanú21 és tanú2 vallomása), az élettárs kifejezést használja a sértett kórházi ellátásakor az elkövető felkutatására tett intézkedések során megismert nyilatkozat is. Ezt meghaladóan hajléktalan életmódjukból kell levonni a következtetéseket az élettársi kapcsolat jogilag releváns tényezőnek fennálltára is. Nyilvánvaló, hogy ilyen rendkívül szegény és nyomorúságos életkörülmények között egészen más szempontok szerint ítéendő meg az élettársi kapcsolat léte, a közös lakóhelyül csak egy lepusztult, megfelelő színvonalú lakhatásra egészen biztosan alkalmatlan ingatlan szolgált, ahhoz bejelentett lakcím nem társítható. Az érzelmi kötődést bár utóbb mindketten tagadták, az az együttélés tényéből, a sorsközösségből, a vádlott – még eljárás kezdeti szakában sem vitatott – azonnali megbánásából, a sértett szolidaritásából (amiért is nem az ő feljelentése miatt indult az eljárás) tetten érhető. A megélhetésükre vagyon hiányában a sértett igen alacsony nyugdíja állt rendelkezésükre, amelyet – egyezően előadott életmódjukból következően – jelentős részben alkoholra fordították. Az, hogy a sértett a bántalmazás után aktuálisan nem akarta, hogy az éppen akkor megkapott nyugdíját megint alkoholra költse – és itt többszámot is használt, amelyből szintén a közös gazdálkodás következik, nem pedig az, hogy a sértett nyugdíjával kapcsolatban kizárólag egymaga hozhatott döntéseket, és ugyanez következik már pusztán abból is, hogy a sértettet a fia kérte meg arra, hogy gondoskodjon a vádlottról, mert nincs mit ennie, – az előző egy év életközösségét nem kérdőjelezi meg.

[51] Ezek az élettársi kapcsolatot érintő további bizonyítékok és érvek pedig az elsőfokú bíróság – a vádlott és a sértett megváltoztatott vallomását is látó körbe vonó – mérlegelésének helyességét támasztják alá. Ebből pedig az ezzel ellentétben álló – az élettársi kapcsolat létét tagadó – vádlotti és sértetti vallomások elvetése egyértelműen következik, a személyi részből mellőzött szakértői megállapítás pedig a kompetencián túlterjeszkedő, a bíróság bizonyítékértékelési tevékenységébe tartozó, minden ténybeli alapot nélkülöző volta miatt

eleve nem is minősíthető ellentétes bizonyítéknak. Következésképpen az eltérő értékelés lehetősége nem nyílt meg, a felülmérlegelés pedig az eljárási törvény által tilalmazott.

[52] A bizonyítékok értékelését tartalmazó ítéleti rész ezért e tekintetben nem, legfeljebb néhány értelemzavaró elírás miatt szorul helyesbítésre.

[53] A vádlott vallomásait tartalmazó részben a 8.oldal 2. bekezdésében elírásként szerepel, hogy a vádlott és a sértett a tűzrakás okán „szórakoztak össze”, a helyes „szólalkoztak össze” kifejezés helyett.

[54] Az igazságügyi orvosszakértői véleményt taglaló részben (ítélet 19. oldala) pontosítandó, hogy a szakértő szerint a sérülést a has bal oldalát ért egy rendbeli nagy erejű, tompa mechanikai behatás okozta (szakvélemény 3.) pontja: nyomozati irat 398. oldal), de nem zárható ki az adott anatómiai területet ért erőbehatás sem.

[55] Ugyanitt helyesen az a megállapítás tehető, hogy a műtéti beavatkozás nélkül belső kivérzés (nem az elírás szerinti „kivégzés”) okából következett volna be feltétlenül a halál.

[56] A fenti helyesbítések szükségességétől eltekintve az elsőbírói bizonyítékismertetés és -értékelés kifogástalan, és helyesen járt el a törvényszék a bizonyítási indítványok elutasítása alkalmával is.

[57] A terhelt a Be. 39. § (1) bekezdésének g) pontja alapján valóban jogosult arra, hogy indítványokat, így bizonyítási indítványokat is tegyen, azok szükségességéről ellenben a hatóságnak, bírósági szakban az eljáró bírónak vagy bírói tanács elnökének van jogosultsága dönteni, aki az ilyen indítványokat elutasíthatja, azzal a megszorítással, hogy legkésőbb az ügydöntő határozatban az elutasítást meg kell indokolni. Az ügyben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság helyesen döntött, amikor a vádlott szükségtelen bizonyítási indítványait elutasította és annak az ítélete VII. pontjában nagyrészt helyes indokát is adta. Érvelése azonban kiegészítést igényel a következők szerint:

[58] A rendelkezésre álló orvosi dokumentációban egy helyen, a gyógyintézmény fekvő gyógytornával foglalkozó szervezeti egysége által kiállított ambuláns kezelőlapon (nyomozati irat 141-145. oldal, három egymást követő napon kiállított példány) valóban szerepel az, hogy a sértettnek bordatörése volt, de annak a „Kezdeti állapot” elnevezésű részét összevetve a példányok dátumaival, továbbá a sértettnek a baleseti központban történt kezelésére és műtétjére, valamint az intézményből való elbocsátására vonatkozó iratokkal, megállapítható az, hogy a kezelőlapok minden egyéb itt feltüntetett irattal ellentétesen tartalmazzák a bordatörés tényét, továbbá önmagukkal ellentmondóan mindhárom napon azt, hogy a sértett „a tegnapi ügyeletben érkezett” az osztályra. Megállapítható az orvosi dokumentációból, hogy a sértett felvételére az ambulancián 2022. november 13-án 13:33-kor (ambuláns kezelőlap: nyomozati irat 139. oldal), a fekvőbeteg osztályon 2022. november 13-án 14:10 órákor került

sor (valamennyi orvosi irat ezt tartalmazza, a fenti kezelőlap kivételével), a lépeltávolító műtét időpontja még aznap 16:00 és 17:00 óra közötti időszak volt (műtéti lap: nyomozati iratok 117. oldal), az intézményből való elbocsátásának időpontja 2022. november 21-én 7 óra 30 perc volt (zárójelentés: nyomozati irat 129-131. oldal). Bordatörést egyetlen olyan orvosi irat sem rögzít, amely képalkotó vagy egyéb diagnosztikai vizsgálatok leírását is tartalmazza. Ebből, valamint a gyógytornász esetlap felvételi dátummal kapcsolatos ellentmondásaiból következően egyértelműen annak az elsőfokú bíróság által is levont következtetésnek a helyessége állapítható meg, hogy az esetlapba a bordatörésre vonatkozó megállapítás tévedésből (elírásból szerkesztési hibából) került rá.

[59] A bordatöréssel összefüggő megállapításnak értelemszerűen hatása van a másik elutasított bizonyítási indítvány, a rendelkezésre álló kamerafelvételek megtekintésére és a köztéri kamerafelvételek beszerzésére irányuló indítványok sorsára is. Figyelemmel arra, hogy a bordatörésből eredő fájdalom, annak a mozgás vagy akár a légzés során, a bordák elmozdulása miatti jelentkező érzékelhető tüneteket eredményez, míg az orvosszakértői vélemény szerint a lépsérülés következtében bár fájdalom is keletkezik, de az nyilvánvalóan nem olyan jellegű, mintha bordatörés okán lépett volna fel, így a – szakértő szerint helyváltoztatásra a lépsérülés után is képes – sértett sérülés utáni mozgásából a kamerafelvételek megtekintése útján sem lehetne arra vonatkozó következtetést levonni, hogy sérülései fennálltak-e a felvételek készültkor. A felvételekről készült okiratokat az elsőfokú bíróság törvényesen tárgyalás anyagává tette, a rendelkezésre álló és a törvényszék által helyesen értékelt egyéb bizonyítékok alapján kétséget kizáró bizonyossággal állást lehetett foglalni abban, hogy a sérülés mikor keletkezett és azt ki okozta, ehhez a kamerafelvételek megtekintése a vádlott által hivatkozottak alátámasztására alkalmatlan. A köztéri kamerafelvétel alapján esetleg rögzített sértetti mozdulatokra pedig értelemszerűen ugyanez irányadó azzal, hogy az elsőfokú bíróság e körben azt is helyesen látta, hogy az eltelt időre figyelemmel sem kellett annak beszerzésére kísérletet tennie.

[60] A fentiekre tekintettel a vádlottnak a tényállást a bizonyítékok mérlegelésén keresztül támadó fellebbezése a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre.

[61] Utalni kell itt arra, hogy a külsérelmi nyomként mindössze zúzódást eredményező bántalmazással kapcsolatban a cselekmény helyszínén fellelt vérnek tűnő cseppek elemzése indokolatlan lett volna, a sértett vallomásának és a szembesítés során tett állításainak vádlott általi értékelése pedig nem más, mint az elsőbírói bizonyítékértékelés törvény által tiltott felülmérlegelésének igénye.

[62] A vádlott bűnösségére vont elsőbírói következtetés az irányadó tényállásból okszerű, cselekményének minősítése törvényes, azonban az indokolás ez utóbbi vonatkozásában kisebb kiegészítésre szorul.

[63] A másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerű következtetést vont a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára és azon keresztül bűnösségére nézve, valamint törvényesen – a 3/2013. BJE szerint kimunkált kúriai bírói gyakorlattal egyezően, bár arra nem hivatkozva – állapította meg a vádlott elbírált testi épség elleni bűncselekményének a minősítését. Az ezzel kapcsolatos indokolás annyival egészítendő ki, hogy a tárgyi és alanyi tényezők alapján egyértelműen kizárható az, hogy a vádlott a sértett halálát kívánta volt, szándéka mindössze a testi sértés okozására terjedt ki és – a köztük levő fizikumban, testi jellemzőkben megnyilvánuló, általa is ismert különbségek okán a belenyugvás szintjén arra, hogy a bántalmazott testtájék és a kifejtett erőbehatás, valamint a többszöri erő kifejtés okán a sértettnél akár életveszélyes sérülés is keletkezhet.

[64] A vádlotti védekezésre figyelemmel vizsgálendő volt az is, hogy a sértett orvosi ellátás igénybevételével való késlekedése kihatott-e a bántalmazás és bekövetkezett eredmény közti oksági összefüggésre (azt megszakította-e). A következőes bírói gyakorlat az okozatossági elméletek közül a feltételek egyenértékűségének elméletét fogadja el. Ennek lényege szerint minden szükséges feltétel ok, vagyis ok az eredménynek minden olyan előzménye, amely nélkül nem következett volna be az eredmény úgy és akkor, mint ahogyan és amikor bekövetkezett. Az okozati láncolat alakulásában azonban az okként vizsgált emberi magatartáson túl számtalan feltétel, egyéb ok is szerepet játszhat. Így más személyek magatartásai vagy külső körülmények – ezek a közreható okok (concausák), amelyek nem szakítják meg az okozati láncolatot (BH2005. 272.). E vonatkozásban annak is jelentősége van, hogy az életveszély már pusztán a lépsérülést előidéző bántalmazással bekövetkezett, vagyis az nem az orvosi ellátás későbbi igénybevétele miatt alakult ki. Ezt az eredményt a bántalmazás összes körülménye (a gyenge, gyermeki fizikumú sértett felső testen köztudomásúan életfontosságú szervei – tüdő, máj, szív, lép – ellen célzott, középest meghaladó erejű, ismételt ökölütések) alapján a vádlottnak fel kellett ismernie, és az iránt közönyös maradt, vagyis a ténylegesen is beállt eredmény vonatkozásában eshetőleges szándéka vitán felül fennállt. Az orvosi ellátás nélkül a sértett halála lett volna a vádlotti bántalmazás következménye, ám az ez esetben nem a felelősségének hiányához, hanem éppen ellenkezőleg: halált okozó testi sértéskénti minősítéshez vezetett volna. A bírói gyakorlat szerint ugyanis, ha az életveszély bekövetkezése után a sértett az orvosi kezelés hiányában vagy ennek ellenére is meghal, a cselekmény halált okozó testi sértésnek minősül (BH1997. 511.).

[65] A félreértések elkerülése érdekében mellőzendő az indokolásból az életveszélyt okozó testi sértés kísérletére vonatkozó bekezdés [24. oldal első bekezdése], mivel ilyen minősítés lehetősége a tényállásban írtak kapcsán fel sem merült.

[66] A büntetés kiszabásánál irányadó törvényi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság helyesen hívta fel, de azokat nem kellő részletességgel ismertette.

[67] Helytálló az a hivatkozása, hogy a Btk. 89. § (1) bekezdése szerint a különös visszaesővel szemben az újabb bűncselekmény büntetési tételének felső határa

szabadságvesztés esetén a felével emelkedik, de elmulasztotta rögzíteni azt, hogy a vádlott különös visszaesői minőségét mi alapozza meg.

[68] A Btk. 459. § (1) bekezdés 31. pontja szerint visszaeső a szándékos bűncselekmény elkövetője, ha korábban szándékos bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, és a büntetés kitöltésétől vagy végrehajthatósága megszűnésétől az újabb bűncselekmény elkövetéséig három év még nem telt el, míg a 31. a) pont szerint különös visszaeső az a visszaeső, aki mindkét alkalommal ugyanolyan vagy hasonló jellegű bűncselekményt követ el.

[69] Figyelemmel arra, hogy a vádlottat a fentebb ismertetett és elismert külföldi ítélettel testi sértés büntette miatt is ítélte végrehajtandó szabadságvesztésre bíróság, és e büntetéséből 2019. november 29-én, azaz a tényállásbeli cselekmény elkövetési idejétől számított három éven belül szabadult, egyértelműen különös visszaesőnek minősül.

[70] Alappal utalt a törvényszék továbbá a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középérték alkalmazásának szükségességére is, de e tekintetben ki kell egészíteni az általa írtakat azzal, hogy a vádlott esetében a középérték – az ítéletben helyesen feltüntetett büntetési tételkeretnek megfelelően – 7 év.

[71] Mindezekre tekintettel a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés büntetés mértéke a középértékkel valóban megegyezik.

[72] A büntetéskiszabás körében értékelendő tényeket és körülményeket illetően a következő megállapítások tehetők:

[73] A (helyesen egyetlen) cselekmény 2022. november 9. napja és az elsőfokú ítélet 2024. május 29-i meghozatala közötti másfél éves időmúlás – különös tekintettel a súlyos bűncselekmény miatti, szakértői vélemények beszerzését is igénylő szükséges bizonyítás lefolytatásának időigényességére – hosszúnak egyáltalán nem tekinthető, még akkor sem, ha ez alatt a vádlott részben előzetes fogvatartásban volt (a más ügyben kiszabott jogerős szabadságvesztés fél évet meghaladó tartama e körbe értelemszerűen nem vonható). Kétségtelen, hogy az elsőfokú ítélet óta újabb fél év telt el, ami a fentivel együtt is legfeljebb kisebb súlyú enyhítő körülmény.

[74] Más enyhítő körülmény pedig a javára nem értékelhető, beleértve a látszólagos ténybeli beismerését sem, mivel az eljárás nagyobb, későbbi részében azzal együtt következetesen tagadta azt, hogy a sértett sérülései az ő magatartására lennének visszavezethetők, azaz a beismerése az eljárás eredményes befejezését nem szolgálta.

[75] Többszörösen büntetett előélete és a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés nyomatékos súlyosító körülmény, míg a különös visszaesői minősége e körben a kétszeres értékelés tilalmára figyelemmel nem értékelhető, éppen annak a büntetési tételt emelő hatásának okán [Btk. 89. § (1) bekezdése], amire az elsőfokú ítélet maga is hivatkozik.

[76] Ugyancsak mellőzni szükséges a súlyosító körülmények közül a hajléktalan életmódot, ami a vádlott terhére a lefolytatott bizonyítás alapján nem írható, míg – a nem feltétlenül ezzel összefüggő – italozó életmódja és az önhibából eredő ittas állapotban való elkövetés igen.

[77] Helyesen állapította meg a törvényszék azt, hogy nem a sértett neve (ahogyan arra az ügyészi fellebbezés hivatkozott), hanem az értékelendő a vádlott terhére, hogy olyan személyt bántalmazott, akinek fizikuma az övéénél lényegesen és szemmel láthatóan gyengébb. Elmulasztotta azonban ezt a tényállásban feltüntetni, ezért azt az ítéltábla pótolta.

[78] Az ítéletben megjelölt egyéb súlyosító körülmények megjelölésére és értékelésére helyesen került sor a törvényszék részéről.

[79] Az ítéltábla álláspontja szerint a fenti releváns körülmények és a vádlott cselekményének tárgyi súlya alapján a vádlottal szemben a büntetés Btk. 79. §-ában írt céljai eléréséhez a törvényszék által kiszabottnál némiképp enyhébb büntetés is elégséges, a Btk. 89. § (1) bekezdése alapján felemelt büntetési tételkeret alapján számított 7 éves középértékkel egyező büntetés a ténylegesen megvalósult cselekmény tárgyi súlyát nem megfelelően tükrözi.

[80] E körben értékelni kell ugyanis azt a tény, hogy a bántalmazás módja nem volt kirívóan durva, mindössze annak eredménye, a lépsérülés okozta életveszélyes állapot növelte a cselekmény – minősítésben is kifejeződő – súlyát. Az egyszeri, indulati cselekmény során a vádlott éppen erre visszavezethően, bár tisztában kellett lennie azzal, hogy a fizikumok különbözősége okán a nála jóval gyengébb testfelépítésű sértettnek komolyabb sérülést is okozhat, az indulati állapotában gyors egymásutániságban kifejtett ütései során a kifejtett erőt nem vonta uralma alá, nem tartotta féken, és ezt éppen emiatt, tapasztalva a sértett fájdalmait, saját beismerő vallomása szerint nyomban meg is bánta. A cselekmény így jellemezhető konkrét tárgyi súlya volt az, amely a vádlott többszörösen büntetett előélete és az egyéb, többnyire nyomatékos súlyosító körülmények mellett a középértéktől egy évvel lefelé történő eltérést indokolta tette.

[81] A szabadságvesztés végrehajtási fokozata törvényes, és a hozzátartozó sérelmére elkövetés a feltételes szabadság kedvezményéből történő kizárást is megalapozta, annak jogszabályi hivatkozása is helyes.

[82] A törvénynek megfelelően alkalmazott a törvényszék közügyektől eltiltás mellékbüntetést a vádlottal szemben, melynek tartama ugyancsak törvényes, felemelése nem indokolt.

[83] Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései szintén törvényesek.

[84] Fent írtakra figyelemmel az ítéltábla nyilvános ülésen eljárva az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése szerint – a kiszabott büntetést érintően – megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – annak helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[85] A beszámításra vonatkozó rendelkezést a Btk. 92. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel a fogvatartás előzetes jellegének megjelölésével pontosította.

[86] A kiszabott szabadságvesztésbe – a Btk. 92. § (1) bekezdésében írtak szerint – az elsőfokú bíróság ítéletének a kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámította.

[87] A másodfokú eljárásban felmerült védői felkészülési és jelenléti díjból álló költség viselésére a Be. 613. § (1) bekezdése és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte, a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontjának alkalmazását – a felmentésre irányuló védelmi fellebbezés eredménytelensége okán – nem látta indokoltnak.

[88] A sértettnek kiadni rendelt ingóság tekintetében felhívja sértettl sértett figyelmét arra, hogy a Be. 321. § (5a) bekezdése alapján amennyiben a bíróság, az ügyészség vagy a nyomozó hatóság a lefoglalást megszünteti és a dolgot kiadni rendeli, de a dolog átvételére jogosult vagyoni érdekelt a lefoglalás megszüntetéséről és a dolog kiadásáról szóló határozat vagy a dolog átvételére vonatkozó felhívás, továbbá a vádemelés után a jogerős vagy véglegessé vált határozat közlésétől számított három hónapon belül nem veszi át a dolgot, akkor a dolog az állam tulajdonába kerül.

[89] A másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2024. december 6.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

dr. Cserni János s. k.,

dr. Raczkó Katalin s. k.,

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2024. május 29. napján kelt 23.B.322/2023/59. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.240/2024/21. számú ítélete szerinti változtatással 2024. december 6. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. december 6.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő